

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 449/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Bednárovou, advokátska kancelária, Jakobyho 9, Košice, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3 S 37/2012-79 z 28. februára 2014 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sdo 14/2014 z 19. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 S 37/2012-79 z 28. februára 2014 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sdo 14/2014 z 19. júna 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 9. mája 2012 doručil krajskému súdu žalobu o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) podanú proti Daňovému úradu Prešov ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“), ktorý u neho ako daňového subjektu 20. júna 2011 začal daňovú kontrolu k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2009. Upovedomením z 23. novembra 2011 žalovaný sťažovateľovi oznámil, že Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky predĺžilo lehotu na výkon daňovej kontroly o ďalších šesť mesiacov. Podľa názoru sťažovateľa predĺžením lehoty konal žalovaný v rozpore s ustanovením § 15 ods. 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“), pretože u neho nešlo o zložitý prípad, a navyše žalovaný neuviedol žiadne objektívne dôvody, pre ktoré bolo potrebné daňovú kontrolu predĺžiť. Sťažovateľ nesúhlasil s tým, že daňová kontrola bola u neho vykonávaná prostredníctvom kontrolnej skupiny, a nie „zamestnanca správcu dane“, ako to predpokladá § 15 ods. 1 zákona o správe daní. Podľa názoru sťažovateľa žalovaný stratil viaceré doklady, ktoré mu pre účely daňovej kontroly zapožičal, a poškodil jeho peňažný denník za rok 2009, preto 21. marca 2012 požiadal žalovaného o nápravu. Od žalovaného však dostal marginálnu odpoveď, podľa ktorej mu boli vrátené všetky zapožičané doklady a že v čase vrátenia dokladov, t. j. 13. marca 2012, tieto neboli poškodené. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ v žalobe navrhol, aby krajský súd vydal rozsudok, ktorým uloží žalovanému vrátiť sťažovateľovi stratené účtovné doklady a peňažný denník za rok 2009 s tým, aby žalovaný prestal s porušovaním práv sťažovateľa

v rámci výkonu daňovej kontroly a aby daňovú kontrolu ukončil v zákonnej lehote do 19. júna 2012.

Krajský súd rozsudkom č. k. 3 S 37/2012-79 z 28. februára 2014 konanie vo vzťahu k výrokom, ktorými sa sťažovateľ domáhal, aby žalovaný prestal s porušovaním jeho práv v rámci výkonu daňovej kontroly a aby skončil daňovú kontrolu v zákonnej lehote do 19. júna 2012, zastavil a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ 29. apríla 2014 „dovolanie“, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Sdo 14/2014 z 19. júna 2014 rozhodol tak, že konanie zastavil pre nedostatok právomoci konať vo veci.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že krajský súd a najvyšší súd „sa ani napriek preukázateľným viacerým podnetom sťažovateľa vôbec nevenovali všetkým jeho námietkam na postup Daňového úradu Prešov, čím mu podľa jeho názoru bolo preukázateľne odopreté právo na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľ je toho názoru, že rozhodnutia porušovateľov trpia vadou vo vzťahu k nemu a to odňatím mu možnosti konať pred súdom.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 3 S 37/2012-79 z 28. februára 2014 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 14/2014 z 19. júna 2014 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby uvedené rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, a aby sťažovateľovi priznal náhradu trovy právneho zastúpenia v sume 284,08 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 3 S 37/2012-79 z 28. februára 2014 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 14/2014 z 19. júna 2014.

1. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že už uznesením č. k. II. ÚS 420/2014-18 z 24. júla 2014 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. septembra 2014) odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie identických práv identickým postupom a rozsudkom krajského súdu, pretože jeho preskúmaním dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu neobsahuje žiadne náznaky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti, a preto ho treba považovať za dostačujúce a presvedčivé.

Keďže týmto došlo k naplneniu dôvodu neprípustnosti zakotveného v § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 3 S 37/2012-79 z 28. februára 2014, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

2. Pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 14/2014 z 19. júna 2014, ústavný súd zistil, že napriek skutočnosti, že túto v mene sťažovateľa koncipovala kvalifikovaná právna zástupkyňa, predložená sťažnosť sa vo vzťahu k tomuto súdu vyznačuje nedostatkom odôvodnenia námietky porušenia jednotlivých práv uvádzaných v petite, ktoré je podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde potrebné považovať za jednu zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Odôvodnenie sťažnosti predkladanej ústavnému súdu pritom musí byť logické, kompaktné a dostatočne určité, pretože v spojení s petitom vymedzujú rozsah ústavného prieskumu dodržiavania základných práv a slobôd v konaní realizovanom tým-ktorým orgánom verejnej moci.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu pritom vyplýva, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podaní sťažovateľov nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania

(IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 789/09, III. ÚS 280/2013). Povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady (II. ÚS 117/05).

Nespokojnosť sťažovateľa s právnym posúdením veci všeobecným súdom sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vydaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie označených práv postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sdo 14/2014 z 19. júna 2014, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nepovažoval za účelné vyzývať sťažovateľa na odstránenie vytýkaných nedostatkov, pretože vychádzajúc z čl. 51 ods. 1 ústavy z ústavnoprávneho hľadiska nie je žiaden dôvod na spochybnenie, resp. korekciu právneho záveru najvyššieho súdu, ktorý napadnutým uznesením zastavil konanie „*o podaní navrhovateľa*“ pre nedostatok právomoci konať vo veci.

Predložená sťažnosť mohla byť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pretože otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii

základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 17/2014, III. ÚS 77/2014).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uvedených.

Senát bol zložený podľa rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2015 po vyslovení predpojatosti členky senátu z dôvodu jej predchádzajúceho rozhodovania vo veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2015